

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' Έδρα τὸ Πολυέθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Εικοστή και τέταρτη Γεννάριη,
τὸ Τριφίδι γοργὸν ἀριδάρει.

Ἐνδεκα κι' ἑξακόσα
και νταδατούρια τόσα.

Ἔπος ἐν Καμπιτιάς,
ποῦ μ' αὐτὸ φρονιτιάς.

Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτους.

ποῦ θὰ βλέπη τὴν Κορῶνα
κι' ὁ Παρίας κι' ὁ Πληθείος.

Ἐξω σείς, προνομιοῦχοι, νάμπουν κι' οἱ μπουρζοαζί,
ὅπου στίκουν σὰν χαζοί.
Τόσο και ἴσ'ό κάτω στρώμα
και σ' ἴμαί, τὸ πρῶτο στόμα,
ν' ἀνεβαίνε τρία τρία
δυσανάστα σκαλιὰ,
κι' ὄλο μὲ φιλοπατρία
νὰ μιλῶ τοῦ Βασιλεῖα.

Φ.—Δοικὸν ἀντίο, Περικλή...

Π.— Ποῦ πῆς ;

Φ.— Εἰς τὸ Παλάτι,

κι' ἂν ἔχῃς μοῖρα διάβαινε και ροιζικὸ περπάτει.

Π.—Μὰ τί συμβαίνει, Φασουλῆ ;

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτῆς ἀκόμη,

πῶς κι' ἴγῳ ἴσ' Ἀνάκτορα νὰ δώσω καμμιὰ γνώμη.

Ὁ Βασιλεῖς φωνάζουσι ἴσ'ό λαϊκὸ μελίσει
τὰ στρώματα τὰ λαϊκὰ πῶς θέλει νὰ γυρισῇ.

Τὶ χαρὰ μου, τί χαρὰ σου,
Περικλίτο μου χρυεῖ,
ὅταν ἔλθῃ κι' ἡ σειρά σου
και φωνάζουσι και σί.

Κι' ἐπειδὴ, καθὼς εἰξέυρεις, εἶμαι στρώμα λαϊκόν,
πάπλωμα και μαξιλάρι,
τρίγῳ τρίγῳ νὰ μιλῶσι περὶ τῶν πολιτικῶν,
ποῦ χρειάζονται στηλιέρι.

Ὅλ' ἄλλὰζουσι ἴσ'ό τὴν Ἑλλάδα,
νέα φάσις λαϊκή...
φέρετί μου τὴν βαλλὰδα
και τὸ μαῦρο μου βρακί.

Πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια, Περικλίτο μου κουτί,
ποῦ ἴσ' Ἀνάκτορα πηγαίαν Ἰπουργοὶ και Βουλευταί,
ποῦ μαζὶ ἔχουν σὰν σκυλιὰ
κι' εἶναι ὀρεξα μας και σκέπη,
κι' ἔλιγαν ἴσ'ό τὸν Βασιλεῖα
τὸ τί πρέπει και δὲν πρέπει.

Ὅμοις κῦττα, τενεκι,
μήπως ἔχῃ μ' ἴσ'ός ἡ πίσω
κὰν κηλιδα κὰν λεκι,
και μοῦ ποῦνε νὰ γυρισῶ.

Τώρα πιά και σὺ χωρεῖς
κι' ὄχι μόνον οἱ τιτλοῦχοι,
κι' ὅταν θίλῃς εἰμπορεῖς
και μὲ κάπα και τσαροῦχι
νὰ τραβήξῃς, βρὶ σακάτη,
μὰ και ὀρὸ γιὰ τὸ Παλάτι,
και τὴν γνώμη σου νὰ πῆς
σὰν τιτλοῦχος τσαλεπῆς.

Δώστε μου και τὸ καπίλο,
τὸ ἴσ'ό μου δηλαδὴ...
φιγουρίνι τώρα θέλω
τὸ Παλάτι νὰ μὲ ὄψ.

Φέρετί μου και λαυτὸ
κι' ἄμαξά μὲ ροιζικότα,
νὰ μὲ πάρουν ἴσ'ό κοντὸ
κι' ὄλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

Πρόδος ποῦ πάει γόνα,
νέα φάσις, νέος βίος,

(Ἡ Φασουλῆνα προχωρεῖ και κάνει πανηγύρι
μαζὶ μὲ τὰ μουρλια τῆς ἴσ'ό τὸν σπιτονοικοκύρη.)

Η Φ. — Φασουλῆ μου τ' ἐρεμί,
 πού τῆς δόξαις ἀγάπης,
 πάρε τὰ παιδιὰ κι' ἐμὶ
 ἔστὸ Παλάτι πού θά πῆς.

Και σ' ἴμινα σάν βροχὴ
 σάφαις ἔρχονται πολλαίς,
 μὴ μ' ἀρίνος μοναχὴ
 κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων πῆς και λίσ.

Φασουλῆ μου, λίγο στίκα
 και δὲν εἶναι τούτος τρόπος...
 ἔχει γνώμην κι' ἡ γυναίκα
 πῶς θά πάρ ἔμπρός ὁ τόπος.

Ο Φ. — Τζάνουμ, γιὰ τὰ καθιστώτα
 πρέπει νοῦς ἀρσενικός...
 μόνος μου θά πάω πρῶτα
 κι' ἔστερα φαμελικῶς.

(Τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
 τὸν παρενοχοῦν πολὺ.)

Τὰ Παιδ. — Πάρε μας κι' ἱμάς, πατίρα,
 πάρε μας μὲ τὴν μητέρα
 γιὰ νὰ δοῦμε τὸ Παλάτι...

Ο Φ. — Περιμένετέ κομμάτι...

Τὰ Παιδ. — Κύτταζε... κι' ὁ Γκιουὺλ προσμένει,
 πάρε μας, καλὲ μπαμπά...

Ο Φ. — Γιὰ νὰ πάμε μαζομένιοι
 θέλομ' ἵναν ἀραμπι.

Τὰ Παιδ. — Μὴ μας κανῆν τὸν βαρὺ
 κι' ἡ καρόσσα μας χωραί.

Ο Φ. — Βρί μὴν κάνετ' ἴτσι τώρα, μὴ τὰ χέρια σας κτυπᾶ-
 γρηγόρα Σχολεῖο νὰ πάτε, [τε,

μὴ στριγγλίσετε ἄτ' αὐτὴ μ' αὐτὴ, και προσίχεται τριγυρῶ
 μὴ λερῶσατε τὸ φράκο, και θυμῶσα και σὰς δαίρω.
 Κάθισαι και σὺ ἄτ' αὐτὰ σου, Φασουλίνα μου κυρά,
 και σὰς βραβιάω πῶς θέλθῃ κι' ἡ ἴδική σας ἡ σειρά.

Τώρα, φαμελιὰ φιλιτάτη,
 θὰ ἴψηλῶς ἡ μύτη μας,
 τώρα πλῆον τὸ Παλάτι
 θὰ γενῆ σάν σπῆτι μας,
 κι' ἔταν κάποτε μ' ἀρίσει σὶ μὴν ἀμαζα θὰ μπαῖνο
 και ἄτ' Ἀνάκτορα μονάχος και μαζὶ σας θὰ πηγαῖνο,
 κι' ὡς πανεπιστήμιου Μούσα
 θὰ παρλάρω συμβουλὰς
 διαφόρους και πολλὰς
 τί θὰ κάνῃ κι' ἡ παρούσα
 κι' ἡ τοῦ μέλλοντος Ἑλλάς.

Ψυχὴ μου! θάναι τρέλλα...
 τί χρόνος προκοπῆς!...
 πάρε καρόσσα κι' ἔλα
 τὴν γνώμην σου νὰ πῆς.

Φίλα με, Φασουλίνα,
 λί φαμ ἰλ νὶ ἀ ξὰ...
 πάψε τὴν τόση γρίνα...
 ἄτ' Ἀνάκτορ ἄμαζα.

Ἐπίσημης τρελλῆ
 τοῦ τρελλο-Φασουλῆ.

Εἰς τὸ σπῆτι
 τοῦ Καμπίτη
 κόσμος σπρώγγεται πολὺς
 και περίεργο λερούσι...
 σταματᾶ κι' ὁ Φασουλῆς
 γιὰ νὰ μαθῆ και ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
 τί μακάριος πολίτης!
 Δι' αὐτὸν λαλοῦν τὰ πλῆθη,
 μὰ κι' οἱ προύχοντες συγχρόνως,
 κι' ἄλλοι λὲν πῶς προσκλήθη,
 κι' ἄλλοι πῶς ἐπήγε μόνος.

Τι καινούριο πατιρνί
 κι' ἀπροσδόκητος βροντή!
 Μὲ Καμπίτη συνεντεύξεις ἀχολοῖται σοβαρὰ
 κάθε φίνος σουαρί,
 κι' ἄλλοι λὲν τὸν Βασιλεῖα πῶς τὸν εἶδε μὲ φορὰ,
 κι' ἄλλοι δὲθ και τρεῖς φοραίς,
 ὅμως λίγουν και καμπόσοι φαφαλάσους τοῦ διαβόλου
 ὅτι δὲν τὸν εἶδε δόλου.

Μίσα ἄτῶν πολλῶν τὰς σπῆσις
 τί νὰ πῆς, τί νὰ πιστεύῃς!
 Σὺζηταί μὲς ἰστη Παλλάδα
 κάθε ὅρομο και σοκάκι
 κἀν ἐπήγε μὲ βελλάδα,
 κἀν ἐπήγε μὲ σακάκι,
 κἀν ἱφόρσα καστόρι, κἀν ψηλοκαπιλαδοῦρα,
 και σὺ κάνουνο τὸ τσερβίλο νὰ στριγρομῆ σάν σβούρα.

Βρίπω πολιτειολόγους κατὰ κύκλους, κατ' ἀράδα,
 περίεργως νὰ ῥωτοῦν,
 κι' ἔμβριθῶς νὰ σὺζητοῦν
 κἀν ἐπήγε μὲ καρόσσα, κἀν ἐπήγε ποδαράδα.

Κάθε λιμα μὲ πατίνα,
 πού σὺζητηνοῖν ἔχῃται,
 τὴν ἐπίσημη κουδίντα
 σχολαίει τοῦ Καμπίτη.

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης
 τί μακάριος πολίτης!
 Κυβερνήτην σάν και τούτο τοῦ Κουβέρνο καρτεραί,
 κι' ἴσως μίσα ἄτ' Τριφῶδι
 βάλῃ σ' ἵνα καλαπόδι
 τὰ δὲθ ζύλινα ποδαρία τοῦ παπποῦ τοῦ Θεόδωρῃ.

Ὁ τρισόλιος Καμπίτης ἄτὸ Παλάτι βέλταις φέρνει,
 ὁ Καμπίτης τὸν καφφὶ του μὲς ἄτ' Ἀνάκτορα τὸν κίρ
 ὁ Καμπίτης θλο γλῦκακι
 κι' ὁ Θεόδωρος τὸν τρέμιε
 μὴν τοῦ φρεῖζῃ κασκαρικαί
 και τροχίζει τὸ καλίμι.

Ὁ Καμπίτης ἤπρε δρόμο
 κ' ἢ Κορόνα ἤπρε τρόμο.
 Τὸ Κορόνι μὴ 'στ' ἀλάτι
 κ' ὁ Καμπίτης 'στὸ Παλάτι.
 Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
 ἴσως ἔγγη καὶ Κυβερνήτης.

Ὁ Καμπίτης θὰ περάσῃ, βάρδα ἔμπρὸς οἱ πειναλίοι,
 ὁ Καμπίτης κουβεντιάζει κ' ἴσ' ὄλοι λίνε στὶ νὰ λέρ; ;
 ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης... σουντεῦξεις λαϊκαί,
 ὁ Καμπίτης ἴσως πάρη καὶ καρότσα μὴ λακί,
 ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, ἴμα κἀθε γειτονιάς,
 ὁ Καμπίτης ἑπιστρίρει, τρίξει σπητὶ του ντυονιάς.

Ὁ Καμπίτης ἀρανής,
 δὲν τὸν βλέπει πᾶς κανεῖς,
 πάει μόνος δλοίνα
 καὶ δὲν δέχεται κανένα.

Ὁ Καμπίτης θὰ τιμῆσῃ τῶν μπουρκουζὶ τὸ γένος,
 καὶ 'στὸ τόσο μεγαλιό
 ἔχει τώρα καὶ βιβλίο,
 γιὰ νὰ γράφῃ τὸνόμ' του καθε φίλος, κἀθε ξένος.
 Ὁ Καμπίτης ἔνα φαμίγιε καὶ καίρῳ δὲν ἔχει τώρα,
 ἔγγραφῆς 'στὸ βιβλίο κ' ἔλθετε μὴν ἄλλην ὥρα.

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, ὄλος λούσο καὶ γραλάδα,
 ὁ Καμπίτης ἴσως πάρη καὶ πορτίρη μὴ βαλλάδα,
 ὁ Καμπίτης θὰ κουρτίσῃ καὶ μὴ Πρίσθεις λακριντί,
 ὁ Καμπίτης ἴσως κἀνῃ καὶ ζούρ φῆξ κ' ἀπρί-μιντί,
 ὁ Καμπίτης ἴσως δώσῃ νέαν ὄθισιν εἰς δια,
 ὁ Καμπίτης δὲν τὸν εἶδα, λείε μὴ κουσομπόλα,
 μὰ σοῦ λέω πᾶς τὸν εἶδα, ξερωμῆε μὴ κυράτσα,
 ὁ Καμπίτης εἶναι γένος, ὁ Καμπίτης εἶναι βάτσα.

Ὁ Καμπίτης θὰ γανώσῃ τὸν προῦχόντων τὰ τσεβέλα,
 ὁ Καμπίτης θὰ στραγγίσῃ μὴ τὰ τόσα πῆγαν' ἔλα,
 ὁ Καμπίτης ἀνεβαίνει πέντε πέντε τὰ σκαλιὰ,
 ὁ Καμπίτης θὰ χαλάσῃ τῆς Κορόνας τὴν φωλαῖ,
 ὁ Καμπίτης θὰ σκορπίσῃ μ' ἕνα φύσημα τὴν στάνη
 καθενὸς τραυτοῦ τσοπάνη,
 ὁ Καμπίτης εἶναι τώρα τὸ σημαῖον τὸν καιρῶν,
 ὁ Καμπίτης ἴσως γίνῃ ντιαμὰν ντὲ λὰ Κουρόν.

Εἰς τὸ σπητὶ
 τοῦ Καμπίτη
 κόσμος σπρώχνεται πολὺς
 κ' ἔσκουε κ' ὁ Φασουλῆς.

εἰλεῖξί μου τὸν Καμπίτη κ' ἔγω λύσσα νὰ τὸν ἔω,
 μὰ τοῦ λίν ἐδὲν εἶν' ἔω,
 καὶ τοῦ δίνου το βιβλίο γιὰ νὰ γράφῃ τὸνόμ' του,
 καὶ φαρὸν πλατὸ τὸ γράφει,
 καὶ κατίθρη κ' ἔπρε γιὰ ἴψηλὰ τὸ φύσημά του,
 κ' ἔρωτους τὸ συνάφει
 καὶ τὸν καθε συμπολίτη
 μήπως εἶδα τὸν Καμπίτη.

Ὁ λάλος Φασουλῆς μὲ σαματὰ
 ἔμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι σταματᾷ.

(Μόλις κατίθῃ κ' ἔσκουε μὴ βῆμα ζωηρὸν
 κутτὰ τὸν γέρο-Θεόδωρ τῆς Σκοπιᾶς φρουρόν.)

Θ.—Τίς σὺ;

Φ.— Πολίτης Φασουλῆς...

Θ.— Μὴν προχωρήσῃς βῆμα...

Φ.— Ψηφίξω 'στὴν Νεάπολι, 'στὸ θεουβάδες τμήμα,
 πρὸ χρόνων εἰς τῶν Ἀθηνῶν ἔγγραψῃ τὰ Μητρώα
 κ' ἀνίδρυσκα περιφανῆ 'στουὶ Ἑλλήνας Ἡῆρα,
 κ' ἔγω κ' ἔγω δικαίωμα νὰ κουβεντιάζω ἴγιο
 μ' ἐκείνου ποῦ δὲν εἶδα,
 καὶ μὴ θυμῶνῃς ἐδικα, καὶ μὴ μὸς λὲς νὰ φύγω
 μὴ μάτι σὰν γαριόλα.

Θ.— Ἀπό βᾶτα' ἂν δὲν κρατῆς,
 ἂν δὲν εἶσαι Βουλευτῆς,
 ἂν ἀξίωμα δὲν λαχρῆς,
 ἂν δὲν γίνῃς στρουγγας θρίμμα,
 δὲν ἔμπορὶς ποτὶ σου νάχῃς
 νταραβῆρια μὴ τὸ Στέμμα.

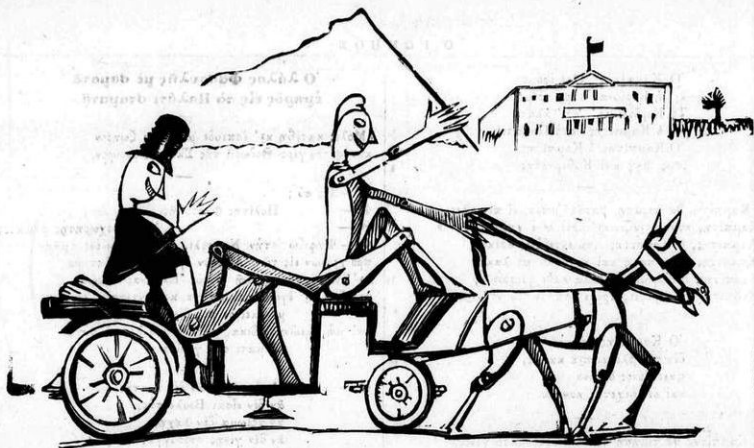
"Ἄν δὲν εἶπας παπαρόλαις 'στὸ μεγάλο Παρλαμέντο,
 ἂν δὲν ἔβρωσας καθόλου γιὰ νὰ γίνῃ φαλιμέντο,
 ἂν δὲν ἔγινες ποτὶ σου Ροβεσπῆρος καὶ Σαιν-Ζυστ,
 φύγε, μὴ σιμῶνῃς, εὐστ.

"Ἄν ποτὶ δὲν ἔπρες βᾶξα καὶ χρυσοῦς Μεγαλοσταυρούς,
 ἂν δὲν ἔκρουσε τραγῆρα ψηστικὸς καμμάτων ταύρους,
 ἂν δὲν εἶδες τὰ Ταμεία
 κἀθε τόσο νὰ τὰ δῆρῃ
 ὁ λυμὸς κ' ἡ βουλιμῆ
 ψηφοφόρο Ποσακῆρῃ,
 ἂν δὲν ἔκάρωσες ποτὶ σου τρεῖς πολέμους ἄρον ἄρον
 κατὰ Τούρκων καὶ Βουλγάρων,
 ἂν δὲν ἔκανες νὰ κἀθῃ τῆς εὐκλείας ἡ πατρις
 ἀταξί λοκομοτρί,
 ἂν δὲν εἶσαι Μπωναπάρτης,
 καὶ νομοταγῆς ἀνάρτης,
 ἂν Ἀρχὴ δὲν σοῦ μωρῆ κ' ἂν δὲν λὲς ποτὶ σου ψέμμα,
 τούγραφα καὶ 'στὴν «Πρωιά», δὲν ἔμπορὶς νὰ ἔξῃ τὸ Στέμμα.

Ὅποιος ὄβλου δὲν σημαίνει
 μὲς 'στ' Ἀνάκτορα δὲν μπαίνει.
 Δὲν ἀφίνω τὸν καθένα,
 κ' ἂν φρονῆς τῶνόντι κἀτι
 λίγος τὸ κρυφὸ σ' ἰμῖνα
 νὰ τὸ λέω 'στὸ Παλάτι.

Ἄπ' εὐθείας δὲν ἀφίνω νὰ μιλῆτε τῆς Κορόνας
 καὶ τὴν γνώμην σας θὰ λὲτε διὰ μέσου τῆς Κορόνας,
 ἐπειδὴ τὸ Στέμμα ἂν γίνῃ προσιτόν καὶ 'στουὶ πολλοὺς
 τότε πᾶς δὲν πᾶνεις ποῦντο,
 πᾶνε κ' οἱ θεσμοὶ 'στὸ φουντο,
 ποῦ γιὰ τούτους ἔπρε τότε τὰ βουὰ τῆς Καρκαλοῦς.

Μ' ἕνα κρόνος ἡμέρα καὶ βράδῳ
 καὶ μὴ λόγγῃ οἱ χέρι θρασὺ
 'στὴ φουτῆ, 'στὸ βουόν, 'στὸ λαγκάδι,
 τοὺς θεσμοὺς μας φυλάττω... τίς σὺ;

Γιὰ θεσμούς Ξερσεφ τὸ Κορδόνι
καὶ δὲν βάζει νερό 'στὸ κρασί,
κι' ἂν κανεὶς 'στὸ Παλάτι σημάνη
Ξερωνίζει πρὸς τούτον... τίς σὺ ;

Λαϊκὰς συναντιώσεις δὲν θίλω
καὶ προταίνω τὸ στήθος διασὺ,
καὶ γανώνω τὸ κάθε τερεβέλω
μὲ θεσμούς σωτηρίου... τίς σὺ ;

'Αν δὲν 'πῶ γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ νόμους
μουσατηρῆδες θὰ 'βγούν περισσοί,
τὸ Κορδόνι θὰ μείνη 'στους δρόμους
καὶ γιὰ τούτο φωνάζω ἐτίς σὺ ;

Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω
μὲ Κορώνα σκεπάζεται χρυσοῦ,
χαμηλὰ τὸ Κορδόνι τὸ πλάνο
περιμένει προσκλήσεις... ἐτίς σὺ ;

Κάπου κάπου κανίνας Καμπίτης,
— τὸ Κουβίρνο ποῖς ψεύτης μισαί ; —
ξερῆδ' λαϊκὸς ἀμανίτης,
κι' ἀγγιεύω καὶ σκούζω ἐτίς σὺ ;

'Ενας γίρος ἰδῶ σουλατσάρι,
ποῦ τοῦ φέγγουν πολέμων πυροί...
μὴ κανεὶς τοὺς θεσμούς στραπατσάρη...
'πίσω 'πίσω... ποῖς εἶσαι; τίς σὺ ;

Φ. —

Δὲν κροτεῖ τῶν πολέμων ὁ κρότος,
φέρουν μάσκακις πολλαῖς 'στὸ Τσαροί,
καὶ τῶν τῶσων θεσμῶν ὁ Κισσῶτος
καὶ σ' ἰμίνα φωνάζει ἐτίς σὺ ;

'Στὸ Παλάτι καλοῦν τὸν Καμπίτη,
νάτος, νάτος, 'στὸ Στίμμα καρσί,
μὰ κι' ἰγὼ θὰ σοῦ 'μπῶ 'μὲς 'στὴ μύτη
κι' Ἰπουργὸς του θὰ γίνω... ἐτίς σὺ ;

Κι' ἰγὼ τρίχω ταχὺς ἔκλει πέρα,
ποῦ χρυσοῖουν τοῦ Θρόνου κροσσοί...
μὲ θεσμῶν τροπαίουχων ἄερα
τῆς κοιλιαῖς μὴ φουσκῶνης ἐτίς σὺ ;

Κάθε Τούρκος Πασσὰς Ξεραντόνει,
Θεσσαλία δὲν μείνει μισή,
πλὴν ὁ γίρος γι' αὐτὸ δὲν ἰδράνει
καὶ θεσμούς κοπανίζει ἐτίς σὺ ;

'Ο Στρατάρχης Ἐτίμη τοῦ φωνάζει:
ἐτούς θεσμούς νὰ τοὺς κἀνης τουροσί...
κι' ὁ φρουρὸς τὸ καπίλω τοῦ βγάζει
καὶ 'στὸν Τούρκο δὲν λείει ἐτίς σὺ ;

Κάτω κάτω νοαὶ καὶ τεμίνη,
κάτω ὀξῆς παλαρῆς κολοσσοί,
κι' οἱ Πασσάδες 'στὰ γίλωια σπασιμένοι
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζουν ἐτίς σὺ ;

Μὰ κι' ἰγὼ μ' ἕνα Τούρικο φῖσι
τοὺς θεσμούς τοὺς παρλάρω φαροί,
καὶ μὲ ξύλινη σπάθα 'στὴ μίση
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζω ἐτίς σὺ ;

'Ἐβῆκε τάρη πρηνὴ κι' ἡ προσφιλὴ Ἔστια,
τὸ τιμημένον φύλλον
κι' εἰς ἔλα του κοικίλων,
ποῦ πάντα τὸ δέλερον καλὰ μὲν εὐρωστία.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴ γωνία